

[Hagen Hagensen]

agtig placering af ansvaret for fejl og for-
sømmelser.

Jeg vil gerne sige dette her, fordi der nu fra kommissionsdomstolens side foreligger en udredning af forholdene, som de har været i den givne periode, der er undersøgt for post- og telegrafvæsenet, altså perioden fra begyndelsen af 1970'erne og frem til godt og vel 1980. Der er gjort, synes jeg, et meget dygtigt arbejde fra kommissionsdomstolens side. Jeg deltager gerne i de tilkendegivelser, der har været herom, og jeg synes, man har udredt tingene på en udmærket måde, men jeg må også have lov til at sige, at det har taget sin tid, men det må vel være sådan, når sådanne forhold skal udredes, og det spiller måske en rolle også i de videre overvejelser i sagen, at kommissionsdomstolen har brugt tre år og to dage til at udrede forholdene for den periode og vi nu, godt et halvt år efter, at beretningen er afgivet, skal til at drøfte den her i tinget.

Der er for mig at se ikke nogen tvivl om, at – som det hedder nærmere betegnet i beretningen side 921, hvor man benytter udtrykket »det krakelerede i post- og telegrafvæsenet« – »når det gik galt i 1979 og endnu værre i 1980, så kunne det bero på, at man gik ind i disse år med en struktur og nogle styringssystemer og aflønningsforhold m.v., der var så svage, at det på forhånd måtte være klart, at systemet ville »krakelere«, hvis det blev udsat for belastninger, som det blev i 1979 og 1980.«

Jeg synes, dette skal med ind i den drøftelse, vi har her i dag, og det er rimeligt, at kommissionsdomstolen ud fra denne problemstilling anskuer hele det ansvarsspørgsmål, som det er kommissionsdomstolens opgave at udrede, og har fundet grund til i meget væsentlig grad at gennemgå forhold, der ligger i tid forud for det, der passerede i 1979–80, og som også senere var til stede i post- og telegrafvæsenet.

Hvad er det da, der er sket? Der er sket det, at i 1976 vedtog dette ting en ændret lovgivning for post- og telegrafvæsenet med den hensigt at indføre en mere moderne og demokratisk ledelse af P&T med en videregående delegation af opgaver og ansvar ved inddragelse af medarbejdere i beslutningsprocessen. Alle, der har læst kommissionsdomstolens beretning, kan se, at den opbygning, der var forsøgt på grundlag af denne

lovgivning, og som vel egentlig var lagt til rette forud for, at lovgivningen kom til verden, ikke kunne gennemføres, og den blev det heller aldrig. Jeg skal ikke trætte det høje ting med at oplæse noget om disse forhold, det kan man selv læse, men der er for mig at se ingen tvivl om, at man her gik langt videre, end der egentlig var behov for, og man måtte også være klar over, at dette kunne man nok ikke få til at fungere.

Det ville være mindre rimeligt, at jeg – og dermed vil jeg slutte mig til en tidligere ordfører – gav mig til at gennemgå alt, hvad der står i den omfangsrige beretning. Den afdækker forholdene, og det er forhold, som vi nødvendigvis, synes jeg, må se nærmere på. Det er der ingen tvivl om at vi bør gøre, for det er dette tings opgave at tage stilling til ansvar i en sag som denne.

Først og fremmest er der spørgsmålet om ansvar for ministre. Kommissionsdomstolen siger noget herom, men den skal naturligvis ikke tage stilling dertil og kan ikke gøre det. Det er alene folkettinget, der kan tage stilling til, om der er et ansvar for ministre, der skal forfølges, og i så fald skal der af tinget rejses rigsretssag mod de pågældende, der har været ministre i de perioder, der er tale om. Her kan man ikke, som hr. Maisted gjorde nys, stå op og sige, at det kan han ikke bedømme, for han er ikke jurist. Han er medlem af dette ting og skal som alle andre medlemmer af tinget foretage denne bedømmelse, naturligvis på det grundlag, der af andre er skabt herfor, men ansvaret for at gøre det er dette tings, og man skal, som justitsministeren i denne sag og for øvrigt også i dagpengesagen helt klart har sagt – og jeg slutter mig helt dertil – for at anklage være sikker på eller i hvert fald have sandsynliggjort, at en anklage kan føre til domfældelse. Føler man, at den ikke gør det, skal man afstå fra sin anklage, og det er det, som tinget på dette område skal tage stilling til.

Jeg vil godt nævne – og det er efter min mening også forhold, der kommer ind på ansvar for tjenestemænd – at der er spørgsmål om det retlige ansvar, der er spørgsmål om disciplinært ansvar, og der er naturligvis navnlig spørgsmålet om ansvar for de personer, der var i postvæsenets ledelse. Jeg skal ikke i denne forbindelse nævne noget om alle dem, der er nævnt ved navn i beretningen, men kun sige, at der er én ting, der står